

LBRIS

We know
books

Jennifer Probst

O nouă șansă

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

PROLOG

Greierii târâiau într-o simfonie pe care și-ar fi dorit din tot sufletul să o interpreteze împreună cu ei, dar Ophelia a tăcut în timp ce se strecura prin desișul pădurii și căuta firicelul de lumină. Adidașii ei păseau fără zgomot peste acele de pin, iar luna plină îi ghida drumul spre marginea potecii.

Deja inima îi bătea rapid în piept, iar palmele îi transpirau.

De ce stârnea mereu în interiorul ei o reacție atât de puternică? Și care fusese momentul în care o prietenie strânsă din copilărie se transformase atât de repede în ceva atât de interesant, de senzual și... de interzis? Un fascicul de lumină a desenat un cerc complet, apoi a fulgerat de două ori.

„Acolo.“

Ea s-a îndreptat spre lumină. În câteva clipe, o trăgea în brațele lui.

A oftat din adâncul sufletului. Mirosul bumbacului proaspăt spălat și al fânului o învăluia. Kyle o strâns-o cu putere – piepturile lor erau lipite, picioarele înlănțuite, respirația lui caldă pe obrazul ei. Se scurseră secunde bune fără ca nici unul să vorbească. Între ei se stabilise o formă rară de comunicare – anii petrecuți împreună încă din copilărie și apoi în adolescență fuseseră cruciali, permițându-le să se simtă în largul lor în momentele în care nu-și vorbeau.

În cele din urmă, ea și-a ridicat bărbia și s-a uitat în ochii lui de un verde profund, care aveau puterea de a o fascina cu intensitatea lor.

– I-ai spus tatălui tău despre planul nostru?

I s-a împietrit fața.

– Nu. Am încercat, dar nu a vrut să asculte. Nu-mi mai pasă, Ophelia. Nu-i datorez nimic.

– Ai dreptate. Nu-i datorezi nimic.

LIBRIS

We know
books.

Relația dintre Kyle și tatăl lui îi rupea sufletul, dar știa că era doar o consecință a abuzului emoțional la care fusese supus Kyle de-a lungul anilor.

– Dar tu?

– Mi-aș dori să-i pot spune lui Ethan, dar fratele meu este foarte supărat de când a aflat despre noi. Mi-e teamă că le va spune mamei și lui Harper. Toată lumea se așteaptă să încep facultatea și știu că, dacă vor afla de planul nostru, vor încerca să mă împiedice să-l duc până la capăt.

Ea și Kyle tocmai absolviseră liceul și trăiau cea mai idilică vară împreună. Dar lucrurile erau pe cale să o ia razna. În loc să obțină o diplomă universitară, să-și ajute mama să conducă pensiunea și să își vadă de treabă la fermă, hotărâse să renunțe la studii, să-și lase familia și să se arunce în necunoscut.

– Vor înțelege. Când ajungem acolo, îți sunăm familia și le explicăm că ne-am făcut câteva relații importante în California și că a trebuit să ne mutăm acolo pentru o perioadă. Nu va fi o minciună, pentru că vom face tot ce putem ca acest lucru să devină realitate. De îndată ce vor vedea că am dat lovitura, ne vor ierta.

– Dar Ethan? a întrebat ea, degetele ei împletindu-se cu ale lui, încercând să se îmbărbăteze.

Dumnezeule, ura să pară atât de nesigură!

Avea 18 ani și știa exact cine era și ce voia, dar fratele ei mai mare era cel mai bun prieten al lui Kyle. Își ieșise din minți când aflase că se vedeau în secret, ca doi îndrăgostiți. Le plăcea să se autointituleze cei trei muschetari de atâta amar de vreme, încât nici unuia nu îi trecuse prin minte că între ei putea exista ceva mai mult decât prietenie.

Până când se întâmplase.

Kyle a mângâiat-o pe păr, dându-i-l pe spate.

– Și Ethan ne va ierta. Abia va avea timp să respire în următoarele trei luni, în care va trebui să facă față antrenamentelor din faza de inițiere. Până atunci ne vom căsători și ne vom lansa în carieră, iar toate acestea nu vor mai conta. Am sacrificat totul pentru asta, Ophelia, și nu ne lăsăm până când nu ne vom împlini visurile. Indiferent că va fi cântatul tău sau scrisul meu, vom ajunge celebri. Dar nimic din toate acestea nu va fi posibil dacă rămânem aici și ne irosim patru ani din viață urmând cursurile la o facultate pentru o diplomă care nu ne-ar folosi la nimic. Trebuie să profităm de oportunități, nu să stăm să așteptăm să apară.

A simțit un fior de emoție pe șira spinării.

„Da.“

LBRIS

We know

Toată lumea știa că destinul lui Kyle era să fie un scriitor celebru. Scria de când se știa și chiar se clasase pe primul loc la un concurs național de creație literară. Și ei nu-i spusese ră toți profesorii de muzică faptul că avea o voce cu totul specială?

Acum, când sora ei, Harper, ajuta la ferma de cai și fratele ei intra în armată, avea în sfârșit șansa să se concentreze asupra lui Kyle și a carierei lor. Nu-și putea imagina o lume în afara orășelului lor; dar, deși era speriată, Kyle avea să fie cu ea. Și el era menit să realizeze lucruri mult mai mari decât să lucreze la o fermă cu un tată care îl disprețuia.

– Ai dreptate.

Ea a zâmbit spre chipul lui iubit.

Nu se mai sătura să-l admire. Cu pletele lui blonde, ciufulite, care îi cădeau ușor peste sprâncenele arcuite, nasul lui drept și ascuțit și acele gene dese pe care orice fată ar fi fost fericită să le aibă, fusese întotdeauna considerat un tip chipeș – și cel mai căutat băiat din liceu. Bărbia pătrată și gropitele din obraji erau armele lui mortale.

Dar nu fusese niciodată interesat de altcineva. Doar de ea. Un val de satisfacție și de bucurie i-a înfiorat corpul, ca bulele dintr-o doză de apă minerală abia deschisă. Nu avea de ce să-și facă griji. Singurul lucru de care avea nevoie era el.

El i-a răspuns cu un zâmbet, și-a lăsat capul în jos și a sărutat-o. Atingerea savuroasă a limbii lui care se împletea cu a ei a făcut-o să simtă cum i se înmuiau genunchii, ca într-un bine cunoscut clișeu. Buzele lui se mișcau peste ale ei cu o obișnuință și o dexteritate care fuseseră practicate luni întregi în secret, teama că ar putea să fie surprinși sporindu-le plăcerea.

– Te iubesc, a șoptit el lângă gura ei.

A năpădit-o un val de emoție, ce rezona cu emoția din vocea lui și a sclipirii din privire de o intensitate sălbatică.

– Și eu te iubesc.

– Plecăm dimineată. Am destui bani puși deoparte pentru a ne descurca o vreme.

Cuvintele lui au învăluit-o ca într-o mantie protectoare. Nu voia să-i arate că avea vreo umbră de îndoială. În plus, el nici măcar nu încercase să o îndemne spre ceva ce nu-și dorea. Erau puternici și aveau să reușească – împreună. Ea și-a ridicat bărbia.

– Abia aștept.

I-a zâmbit.

– Această călătorie va fi prima noastră aventură împreună, prima dintr-un șir lung. Doar tu și eu.

LIBRIS

We know

books

Al doilea sărut nu a făcut decât să întărească promisiunea – un sărut plin de o dorință arzătoare care a făcut-o să se simtă femeie.

– Kyle... a susurat ea, numele lui fiind ca o simfonie pe limba ei.

– Abia aștept să fi soția mea, a murmurat el, lingându-i buza de jos, apoi mușcând-o ușor. Abia aștept să fi cu adevărat a mea.

– Sunt deja.

– Nu în toate privințele. Nu încă.

Kyle a vrut să aștepte până ce aveau să se căsătorească în Vegas înainte de a face dragoste. Îl implorase să se răzgândească, dar el avea un principiu legat de prima ei experiență sexuală, de la care nu a vrut să se abată nici în ruptul capului. Ideea de a nu mai fi nevoiți să se oprească i-a dat furnicături pe șira spinării. Curând. Foarte-foarte curând urma să aibă parte de tot ce visase vreodată.

Amândoi puteau avea parte de asta.

Dacă ar fi știut că drumul care li se așternea în fața ochilor, care părea atât de strălucitor și dătător de speranțe, era de fapt plin de buruieni, spini și de iederă otrăvitoare... Că nu ducea spre finalul fericit, cel care proslăvea iubirea până la adânci bătrâneți, ci doar la o cădere în gol, într-o prăpastie adâncă, plină de bolovani. Dacă ar fi știut cât de repede avea s-o trădeze iubirea vieții ei și viitorul ei soț!

Dacă ar fi știut că visurile ei aveau să se spulbere și că avea să se întoarcă acasă doar cu un gol în suflet și cu un munte de regrete. Dacă ar fi știut...

Ophelia l-a sărutat înapoi și l-a crezut.

1

Zece ani mai târziu

Kyle Kimpton conducea pe aleea în curbă, atât de cunoscută, a Pensiunii Cuibul lui Robin. Copacii se legănau într-un semn de bun-venit, cu ramurile încărcate de un strat gros de gheață. Dar, cu fiecare metru parcurs, simțea cum plămânii începeau să i se strângă.

Se întorsese.

Privirea lui a cercetat pensiunea, remarcând renovările majore și grija acordată fiecărui detaliu. Decorul de un albastru strălucitor al fermei victoriene strălucea limpede chiar și în atmosfera posomorâtă a unei zile de ianuarie. Troiene de zăpadă acopereau întregul peisaj, dar avea impresia că, la primăvară, florile și plantele aveau să fie îngrijite și la fel de impecabile ca proprietarul lor. Veranda care înconjura întreaga clădire era nouă-nouță, decorată cu o varietate de piese de mobilier din răchită, cu perne în culori aprinse și pături groase tricotate așezate în jurul unui șemineu mobil. Lumini argintii erau înșirate pe toată lungimea balustradei care înconjura veranda, sclipind vesel. În fundal, întinderea nesfârșită de alb se derula în fața ochilor, punând în evidență crestele înalte ale munților impozanți din depărtare, profilându-se arogant printre fuioare dense de nori cețoși. Un tărâm feric de iarnă. O imagine desprinsă parcă din ceea ce-și închipuise dintotdeauna că putea fi Narnia.

A parcat mașina și a oprit motorul.

„Zece ani.“

Zece ani de când fusese ultima dată acasă în micul oraș Gardiner din nordul statului New York și se bucurase de priveliștea uimitoare a munților Shawangunk. Zece ani de când nu atinsese zăpada. Zece ani de când fusese ultima oară învăluit de liniștea minunată a naturii.

LIBRIS

We know
books

Și mult prea mulți ani de când nu o văzuse pe singura femeie pe care o iubise vreodată.

Fuseseră cei trei muschetari – Ethan, Ophelia și el –, eroi într-o lume creată de ei. Amintirile l-au asaltat. Amintiri legate de felul cum obișnuiau să alege prin pădure când erau tineri și cum călăreau desculți pe pajiștea verde care strălucea la picioarele lor. De plimbări la lumina lunii și de nopțile lungi pierdute la restaurantul deținut de Bea, înghesuiți în separeurile din vinil roșu crăpat, în timp ce își țeseau visurile, își desenau viitorul și înfulecau burgeri plini de grăsime. De primul său sărut cu Ophelia. De gustul de inocență și pasiune amestecat cu aroma gumei de mestecat Juicy Fruit.

A închis ochii, cutremurat de emoțiile intense pe care i le stârniseră imaginile ce i se derulau în minte. Unele dintre visurile de odinioară deveniseră realitate pentru el, dar prețul fusese unul destul de dur.

Era timpul să îndrepte lucrurile.

Era timpul să recupereze ceea ce pierduse.

Kyle a aruncat o privire spre scaunul din dreapta lui, degetele întinzându-i-se deja pentru a mângâia carcasa de piele a laptopului. Lăsase în urmă o vilă elegantă, cu camere pline cu nimicuri scumpe menite să încante, să distreze și să distragă atenția celor din jur. Lăsase acasă un chef gourmet, o menajeră și un antrenor personal. Garajul lui încă adăpostea un Lamborghini albastru-laser și un Hummer negru elegant. Își lăsase smochingurile și hainele de firmă în dulapurile de acasă; crama din lemn de cedru plină cu vinuri rare și scumpe; și patul de mahon cu baldachin care fusese martorul prea multor nopți singuratice.

Acum toată bunurile lui se rezumau la o valiză veche, un laptop și un Ford Fusion închiriat. Și, pentru prima dată de ceva vreme, s-a simțit atins de o scânteie creatoare, ocheada provocatoare a muzei sale îndemnându-l să se apropie de casa copilăriei, unde jurase că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Și-a luat telefonul și i-a trimis un mesaj lui Ethan.

„Sunt aici. Cât de rău crezi că va reacționa?”

A așteptat puțin până când a apărut bula cenușie familiară, cu puncte de suspensie.

„Nu știu, depinde cât de jalnic arăți. Încă nu știu de ce este supărată pe tine.”

Kyle a tresărit, copleșit de un sentiment de vinovăție. Să te îndrăgostești de sora mai mică a prietenului tău cel mai bun era complet interzis. Să fugă în lume cu ea fusese și mai grav. Dar să fugă și să nu-i spună prietenului său despre asta?

IBDIS

We know
books

Nu exista nici o scuză pentru așa ceva.

A înjurat, apoi a început să scrie din nou, tastând pe ecranul telefonului.

„Poate că a nu a fost o idee atât de bună.“

„Nu fi prost, e o idee grozavă! Pensiunea nu este ocupată, iar ea se încăpățânează. Intră în casă, poartă-te frumos și vin și eu într-o oră.“

A oftat și și-a înfrânat cu greu impulsul de a se lovi cu capul de volanul mașinii. Când se interesase dacă putea să stea trei luni la pensiune pentru a lucra la un nou proiect, își făcuse griji că Ophelia putea refuza. Când Ethan îi spusese să-și rezerve biletul, se simțise ușurat.

Până când aflase, în momentul în care se îmbarcase deja în avion, că Ophelia nu fusese, de fapt, de acord. Ethan omisese această parte, dându-i de înțeles, într-o manieră specific bărbătească, că totul avea să fie *bine*.

Refuzul ei de a-l vedea îl afecta mai mult decât își imaginase, dar acum nu mai avea de ales. Totul fusese planificat deja în detaliu și nu avea de gând să se întoarcă în Los Angeles. Nu numai că se hotărâse să scrie acest scenariu înconjurat de amintirile sale, dar își jurase că avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să aibă a doua șansă cu Ophelia. Era timpul ca amândoi să lase în urmă fantomele trecutului și să lămurească toate neînțelegerile dintre ei. La urma urmei, trecuseră opt ani.

Nu știa că avea de gând să-i pășească pragul cu intenția de a rămâne în următoarele trei luni, în plină iarnă.

Avea să-i fie cam greu, dar cum avea să reacționeze când urma să-i spună și cealaltă noutate?

Lucrurile aveau să se înrăutățească și mai tare.

A mai rămas în mașină câteva minute, încercând să se liniștească. Poate că avea să-l surprindă fiind deschisă și vorbindu-i. Poate că nu avea să fie atât de îngrozită când urma să-i spună ce descoperise cu câteva luni în urmă. Poate că totul avea să fie bine, așa cum îi spusese Ethan.

Poate chiar un pic mai bine?

Poate că avea să se regăsească pe sine.

Îmbărbătându-se cu aceste gânduri pozitive, a strâns din dinți, și-a luat geanta și a coborât din mașină.

2

Ophelia Bishop plutea prin camere cântând cât o țineau plămâanii *Visul imposibil* din filmul *Omul din La Mancha* în timp ce lustruia cu ceară cu parfum de lămâie fiecare colțișor din podelele de lemn. Prima săptămână după Anul Nou era întotdeauna una moartă și, cel puțin în ziua respectivă, nu avea nici un oaspete.

Deci putea să se manifeste în voie.

Fără să-i pese că pasiunea pentru musicalurile vechi ar fi putut s-o catalogheze drept o tocilară și că nu ar fi putut să se laude cu gusturile ei, a ascultat melodiile de pe Broadway și a scăpat de inamicul ei de moarte: praful. Foarte mulți oameni cădeau în depresia bine cunoscută din perioada iernii, mai ales după sărbători, dar Ophelia trăia la intensitate maximă fiecare moment hibernal. Modul în care zăpada cădea în troiene și țesea o pânză de senzualitate și de confort în jurul casei. Luxul de a ignora impulsul obișnuit de a fi tot timpul în acțiune, care o ținea mereu alertă, sub imperiul nevoii de *a-și face treaba*. Plăcerea de a se răsfața cu lasagna și o ciocolată caldă, înfășurată într-o pătură de lână. În acea zi dormise până târziu, luase un mic-dejun frugal, fără a mai simți presiunea de a satisface pofta nimănui de pâine prăjită, omletă sau chifle. Nici măcar nu se spălase pe dinți până la prânz! După ce avea să termine de făcut curat, își planificase să-și pună pantalonii de yoga, fără să-i pese cum îi stătea părul, și să se uite la cât mai multe filme de Crăciun pe Hallmark Channel, cu un castron mare de floricele în brațe.

Două cupluri își făcuseră rezervare pentru sfârșitul de săptămână, dar o așteptau cinci zile pline de singurătate.

Era aproape... orgasmic.

Un chicot fericit i-a scăpat de pe buze. Și, din nou, nu-i păsa. Își petrecuse întreaga viață servindu-și oaspeții și se încăpățănase să facă

LBDIS

We know
books

un motiv de mândrie personală din a-i oferi fiecăruia tot ce voia. La fel cum făcuse mama ei.

Gândul acesta i-a trezit o durere în piept. Trecuseră cinci ani de când cancerul câștigase bătălia finală, dar Ophelia știa că mama ei ar fi fost mândră de ea pentru că ducea mai departe tradițiile pensiunii. Făcuse din Cuibul lui Robin propria afacere, punându-și amprenta stilului și gustului personal, găsind echilibrul delicat între propria viață și muncă, împărțindu-și casa și existența zilnică cu mulțimile anonime de străini. Amintirile au început să o învăluie, dar nu le-a lăsat să o copleșească. Da, cândva își imaginase o viață diferită pentru ea – una încântătoare și mult mai plină de provocări. A refuzat să se lase pradă regretelor. Zilele ei au fost fericite, în mare parte lipsite de stres, iar afacerea de familie i-a oferit o satisfacție provenită doar dintr-o muncă asiduă.

Avusese partea ei de fericire.

A făcut un pas în spate pentru a arunca un ochi peste camera de zi, bucurându-se de aspectul mobilierului vechi combinat cu țesături confortabile, în culori luminoase. Cheia era echilibrul dintre cele două elemente, conferind camerei un aer călduros și primitor. Primele impresii erau importante și fiecare încăpere reflecta viziunea ei. Desigur, nu avea de gând să folosească această cameră până în weekend, dar avea tendințe obsesiv-compulsive, dorind să se asigure că totul era în ordine, pentru orice eventualitate. Cel mai mult stătea în bucătărie și în camerele ei din spate, dar îi plăcea să se desfete cu imaginea și mirosurile unei camere perfect curate. Acum nu mai avea de ce să-și facă griji până vineri, când aveau să sosească primii ei invitați din noul an.

S-a dus la dulap pentru a lua aspiratorul și s-a transpus în versurile obsedantei melodii *If Ever I Would Leave You* din *Camelot*, cu mintea invadată de imagini contradictorii cu Lancelot și regina lui. Atunci a auzit bătaia în ușă.

Și-a înclinat capul și s-a încruntat. Familia ei nu bătea niciodată la ușă, iar ea nu aștepta nici o vizită, deoarece orașul era aproape închis. A lăsat aspiratorul din mână, s-a îndreptat spre ușă și a aruncat o privire din spatele perdelei de dantelă.

Nu.

A fost străfulgerată ca de un șoc, provocându-i o durere ascuțită și un gol în stomac pe care crezuse că nu avea să-l mai simtă vreodată. S-a împleticit înapoi câțiva pași și și-a apăsât cu putere degetele peste buzele tremurânde.

Kyle era acolo. Chiar în fața ușii de la intrare.

De ce venise? Ce voia?

IBDIS

We know
books

Poate că avea să plece.

A tăcut, de parcă dincolo de ușă ar fi fost un ucigaș în serie care aștepta momentul potrivit s-o atace, nu prietenul ei din copilărie, care-i devenise ulterior iubit. O altă răpăială de ciocănituri în ușă a răsunat în aer, de data aceasta și mai insistente.

–Ophelia! Te-am văzut prin perdeaa, așa că e prea târziu să te prefaci că nu ești acasă.

Ea a închis ochii și a înjurat în gând.

Nu-i venea să creadă.

Fredonase cântece de dragoste siropoase – și-l invocase pe singurul bărbat pe care nu voia să-l mai vadă niciodată.

–Pentru numele lui Dumnezeu, am înghețat până la oase afară. Nu vrei să deschizi ușa?

La naiba, la naiba, la naiba!

Și-a ținut respirația. Nu putea să-l lase să intre. Nu exista o lege care să le interzică foștilor iubiți să se mai vadă după ce trecuse aproape un deceniu, mai ales când unul din ei nu arăta prea bine? În momentul de față, era departe de a fi sexy și chiar avea aerul unui bolnav mintal. Părul îi era nepieptănat și prins într-o agrafă. Nu era machiată și purta haine vechi, murdare, fără sutien. Pumnul lui a zgâlțâit ușa din țâțâni.

–Ophelia, nu am unde să mă duc acum. Poți să țipi la mine și să mă dai afară mai târziu, dar am condus trei ore de la aeroport și abia aștept să fac o baie. Te rog!

Ultimele cuvinte au fost cele care i-au pecetluit soarta.

Se părea că nici măcar după atâta vreme nu putuse să stingă efectul pe care-l avea Kyle Kimpton asupra ei când îi cerea ceva.

A încercat să-și îndepărteze din minte amintirea lui în care-i repeta aceleași cuvinte iar și iar, în timp ce era în genunchi.

Oh, Dumnezeule! Trebuia să deschidă ușa aia blestemată!

I-au trebuit câteva clipe să-și forțeze picioarele să se miște și să întindă degetele spre clantă. Aerul rece a izbit-o nemilos și s-a bucurat de șoc, preferând frigul trepidățiilor prostești ale inimii provocate de imaginea trupului familiar și puternic din fața ei. Și-a mascat trăirile punându-și masca de femeie nesuferită și a sperat că îi ieșise stratagema. Cât de mult își dorea să fie o femeie precum Mia, iubita fratelui ei, care putea să domine întreaga încăpere doar dintr-o simplă ridicătură distantă din sprânceană! Emoțiile Opheliei erau întotdeauna prea ușor de citit – mai ales în prezența lui Kyle.

–Intră!